

Arrest

nr. 122 788 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Kazachse origine. U woonde samen met uw zoontje in de stad Almaty.

Hoewel uw ouders moslims zijn, werd u niet echt religieus opgevoed.

Vanaf uw tienerjaren voelde u zich aangetrokken tot het orthodox-christelijke geloof. Onder impuls van een vriendin begon u ook naar de kerk te gaan. U droeg ook westerse kledij en u maakte zich graag op. Om deze reden werd u op straat soms uitgelachen of uitgescholden door moslims.

In februari 2009 leerde u T.A. kennen. Jullie begonnen een relatie.

Begin mei 2009 trok hij bij u in. Toen T.A. christelijke literatuur in uw huis vond, werd hij boos. Geleidelijk aan begon hij u een stikt islamitische levensstijl op te dringen: u moest beginnen bidden, u moest naar de moskee en u moest een hoofddoek en lange gewaden dragen. Jullie kregen steeds vaker ruzie. In augustus 2009 drong T.A. uw appartement binnen en werd u hard geslagen. U belde naar de politie. De politie nam uw verklaringen op, maar deed verder niets.

T.A. ging elders wonen.

In september en oktober 2009 werd u verschillende keren op straat aangevallen door vrienden van T.A.. In oktober 2009 probeerde T.A. opnieuw uw appartement binnen te dringen. Toen dit niet lukte, stak hij uw voordeur in brand.

U besloot om te vertrekken. U ging bij een vriendin wonen in een andere stad.

In april 2010 keerde u terug naar Almaty. Op 18 april 2010 kwam T.A. naar uw appartement en takelde hij u opnieuw toe. U diende - een klacht in bij de politie; opnieuw zonder gevolg.

Op 22 april 2010 ontvoerde T.A. uw zoontje vanop school.

Hij eiste dat jullie opnieuw zouden samenwonen. U stemde toe, maar maakte ondertussen plannen om uit Kazachstan te vluchten.

Op 7 juni 2010 reisde u samen met uw zoontje met de trein naar Moskou. Van daaruit reisde u met de bus verder naar België.

U was in het bezit van een reispaspoort met Schengenvissum.

Op 13 juni 2010 kwam u aan in België.

Op 14 juni 2010 vroeg u een eerste maal asiel.

U wachtte echter niet op een oproeping voor een gehoor bij het Commissariaat-generaal. In november 2010 werd uw moeder in Kazachstan immers aangevallen door (handlangers van) T.A.. U besliste om terug te keren om uw moeder bij te staan.

Op 16 december 2010 reisde u met bijstand van organisatie voor vluchtelingen terug naar Kazachstan.

In Kazachstan werden u en uw zoontje op de luchthaven opgewacht door T.A.. Hij ontvoerde jullie en bracht jullie naar een pand in de stad Kalkaman. Het bleek een verzamelplaats te zijn voor leden van een sekte van extremistische moslims. U en uw zoontje werden er gedurende maanden vastgehouden en soms geslagen.

In april 2011 kon u ontsnappen, toen u na een astma-aanval naar het ziekenhuis werd gebracht. Vanuit het ziekenhuis regelde u uw vertrek uit Kazachstan.

Op 22 april 2011 reisde via dezelfde route als voorheen opnieuw naar België.

Op 27 april 2011 kwam u aan in België.

Op 28 april vroeg u een tweede maal asiel.

U wachtte echter niet op een oproeping voor een gehoor bij het Commissariaat-generaal. Uw moeder vertelde u in 2012 dat er geen problemen meer waren geweest sinds uw vertrek uit het land. U besloot dat het veilig was om terug te keren naar Kazachstan.

U verliet België op 7 december 2012.

In Kazachstan kreeg u opnieuw problemen met T.A..

Eenzijds kreeg u door zijn toedoen problemen met de belastingdienst. U stapte zelf naar de belastingdienst, waarna dit probleem op korte tijd werd uitgeklaard.

Anderzijds begon T.A. u opnieuw fysiek aan te vallen.

Op 2 februari 2013 werd u geslagen en bedreigd door T.A..

Op 17 februari 2013 ontplofte een gascilinder het gebouw van uw appartement. Volgens de politie ging het om hooliganisme. Enige tijd later werd echter een boodschap op de muur geschreven dat de explosie voor u was bedoeld. U durfde niet meer buiten te komen en besloot om opnieuw te vertrekken uit het land.

Op 17 augustus 2013 reisde u via dezelfde route als voorheen terug naar België.

U was opnieuw in het bezit van uw paspoort en een Schengenvissum.

Op 22 augustus 2013 kwam u aan in België.

Op 24 oktober 2013 vroeg u een derde maal asiel.

In het kader van uw asielaanvraag, legde u de volgende stukken voor: de geboorteaktes van u en uw zoontje, uw rijbewijs en één foto.

B. Motivering

U vreest dat u in Kazachstan opnieuw zult worden geïsoleerd door uw ex-partner, een extremistische moslim die u wilde dwingen om volgens strik religieuze regels te leven.

Toen u dit weigerde, zou uw ex-partner verschillende gewelddaden hebben gepleegd tegen u en uw familieleden.

Het Commissariaat-generaal kan echter om verschillende redenen geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw relatie met uw ex-partner niet geloofwaardig te noemen. Zo bleek u onaannemelijk weinig te kunnen vertellen over deze beweerde ex-partner.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal bleek dat u behalve zijn naam, T.A., en geboortedatum eigenlijk helemaal niets kon zeggen over deze persoon.

U bleek zelfs de meest elementaire vragen over uw ex-partner niet te kunnen beantwoorden. Zo bleek u absoluut onwetend over het familiale leven van T.A.. U kon bijvoorbeeld niet vertellen of de ouders van uw partner nog leefden of dat hij misschien al wees was geworden. U wist evenmin of hij broers of zussen had (CGVS, p. 13).

Verder bleek u niet te weten welk(e) beroep(en) T.A. zoal zou hebben uitgeoefend. U vertelde dat hij werkloos was toen u hem leerde kennen.

Toen u werd gevraagd hoe hij in dan in zijn levensonderhoud kon voorzien, moest u het antwoord schuldig blijven.

Toen u werd gevraagd of hij eventueel één of meerdere jobs had uitgeoefend vóór u hem leerde kennen of dat hij daarentegen al heel zijn leven werkloos was geweest, antwoordde u opnieuw dat u hierover niets wist. U kon enkel vertellen dat hij de technische middelbare school zou hebben doorlopen (CGVS, p. 13).

U kon ook niet concreet aangeven waar T.A. woonde voor hij in mei 2009 bij u en uw zoontje zou zijn ingetrokken.

In eerste instantie zei u dat hij 'ergens' een appartement huurde. Toen u werd gevraagd om dit te concretiseren, gaf u een vaag antwoord als zou hij soms 'voor één dag appartementen hebben gehuurd', 'zonder documenten' en dat hij ook soms bij vrienden zou hebben gewoond.

Toen opnieuw werd gevraagd om concreet te vertellen waar uw ex-partner woonde voor hij bij jullie introk, kwam u niet verder dan: 'in de stad Almaty' (CGVS, p. 12). U gaf aan dat T.A. niet in Almaty was opgegroeid, maar dat hij naar de stad was geïmmigreerd. U bleek echter niet te kunnen vertellen hoe lang hij al in Almaty woonde op het moment dat u hem leerde kennen.

Zelfs toen u werd gevraagd of hij nog maar net in de stad woonde (enkele weken) of al langer (maanden of jaren), moest u het antwoord schuldig blijven. U kon ook niet concreet aangeven in welk dorp T.A. zou hebben gewoond voor hij naar de stad was verhuisd; enkel dat hij afkomstig zou zijn uit het de regio Tchynenska in Zuid-Kazachstan.

U kon evenmin vertellen of er nog familieleden van T.A. in de stad Almaty woonden (CGVS, p. 12-13). Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal over uw relatie met T.A..

Gezien u verklaarde dat u deze man ontmoette in februari 2009, dat jullie na een relatie van enkele maanden in mei 2009 de belangrijke stap zetten om samen te gaan wonen (nota bene in uw eigen appartement, met uw zoontje erbij) en dat jullie vervolgens enkele maanden samen effectief samen zouden hebben gewoond, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u een aantal elementaire zaken over deze persoon (over zijn beroep, zijn familie, zijn vorige woonplaatsen, etc.) zou weten, quod non.

Aansluitend, wat betreft uw beweerde relatie met deze man, moet worden opgemerkt dat het wel heel erg onwaarschijnlijk lijkt dat iemand als T.A. – volgens uw verklaringen een overtuigd lid van een fundamentalistische moslimsekte; een sekte die u als 'wahabieten' bestempeld, waarbij de mannen 'lange baarden' hebben en de vrouwen 'volledig gesluierd' zijn; een sekte die naar uw vermoeden ook rekruteert voor de gewapende strijd in Syrië; etc. (CGVS vragenlijst I, p. nr. 5; CGVS verklaring III, nr. 15; CGVS gehoorverslag, p. 23-24) – een relatie zou beginnen met iemand als u.

U vertelde immers zelf dat u alles behalve een overtuigde moslim bent.

U werd opgevoed in een niet-religieuze omgeving. U volgde de religieuze voorschriften van de islam (bv: het vijf keer bidden per dag, het naar de moskee gaan, het vasten tijdens Ramadan, het verbod op alcohol en tabak, etc.) dan ook niet op. U kleepte zich westers en u maakte zich graag op. Daarenboven voelde u zich aangetrokken tot het christendom. U beschouwde uzelf als christen en u ging ook naar de kerk (CGVS, p. 3, 4, 15).

Uw houding ten opzichte van de islam en het naleven van de religieuze voorschriften van de islam lijken dus weinig compatibel met die van iemand die er een fundamentalistische opvatting van de islam op na zou houden.

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u niet dronk of rookte op het moment dat u T.A. leerde kennen en dat hij waarschijnlijk een relatie met u wilde om hij gewoon van u hield (CGVS, p. 16, 24).

Deze uitleg kan echter nog steeds niet overtuigen waarom iemand met fundamentalistische overtuigingen over de islam een relatie zou aangaan met iemand die de elementaire voorschriften van deze religie niet opvolgt.

Ten tweede konden er verschillende ernstige inconsistenties en tegenstrijdigheden worden vastgesteld die de geloofwaardigheid van de door u aangehaald vervolgingsfeiten ondermijnen.

Zo legde u manifest tegenstrijdige verklaringen af over het incident met T.A. in oktober 2009 dat de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit Almaty naar uw vriendin in een andere stad.

U vertelde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat T.A. in oktober 2009 naar uw appartement zou zijn gekomen. Hij wilde in uw appartement binnendringen, maar slaagde hier niet in omdat de voordeur van het appartement te stevig bleek. T.A. zou de deur van uw appartement vervolgens in brand hebben gestoken, waarna hij vertrok.

U vermeldde expliciet dat hij niet was binnengekomen in uw appartement (CGVS, p. 18).

Tijdens uw eerste asielaanvraag vertelde u echter een ander verhaal.

U beweerde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat T.A. toen wél zou binnengedrongen zijn in uw appartement en dat hij u toen ook zou hebben geslagen (CGVS vragenlijst 1e AA, nr. 3.5).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zodanig veel hebt meegemaakt dat u bepaalde dingen vergeet (CGVS, p. 19).

Deze uitleg is niet afdoende.

Gezien dit incident de directe aanleiding vormde voor uw eerste vlucht uit Almaty, mag redelijkerwijze worden verwacht dat dit incident in uw geheugen gegrift staat en dat u hierover gelijklopende verklaringen aflegt.

Daarenboven legde u ook inconsistente verklaringen af over het aantal (pogingen tot) brandstichtingen bij de deur van uw appartement.

In uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag vermeldde u slechts één brandstichting; namelijk in oktober 2009.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal in het kader van uw derde asielaanvraag beweerde daarentegen u dat T.A. uw deur twee keer in brand zou hebben gestoken: dit zou zowel bij het tweede incident in augustus 2009 (CGVS, p. 16) als bij het eerste incident in oktober 2009 zijn gebeurd (CGVS, p. 18).

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat de tolk uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken misschien verkeerd had vertaald (CGVS, p. 19).

Deze uitleg is niet afdoende.

Afgezien van het feit dat het weinig waarschijnlijk is dat een tolk dergelijk 'vertalingsfout' zou maken, moet worden gewezen op het feit dat uw verklaringen na afloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen dat u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Wat betreft uw uitleg (na confrontatie met voornoemde tegenstrijdigheid) dat er slechts sprake was van één brandstichting, moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u 'zich niet kon herinneren' wanneer die ene brandstichting dan wel zou zijn gebeurd, in augustus dan wel oktober 2009 (CGVS, p. 19). Voorts legde u ook flagrant tegenstrijdige verklaringen af over de directe aanleiding voor uw terugkeer vanuit België naar Kazachstan in december 2010.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u dat uw moeder in november 2010 op straat zou zijn aangevallen door onbekende mannen, naar uw vermoeden handlangers van T.A.. U zou dit hebben vernomen toen u zelf naar huis belde. Daarop besliste u om terug te keren naar Kazachstan (CGVS, p. 21).

Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede asielaanvraag vertelde u echter een ander verhaal.

U zei dat u in België werd opgebeld door uw ex-vriend. T.A. zou u hebben opgebeld vanuit het huis van uw moeder, die toen door hem en zijn vrienden zou zijn toegetakeld. Hij zou toen hebben gedreigd om uw moeder iets aan te doen indien u niet zou terugkeren. Omwille van deze reden zou u naar Kazachstan zijn teruggekeerd (DVZ verklaring 2e AA, nr. 37).

Toen u met deze eerdere versie van uw verhaal werd geconfronteerd, zei u: "Ja. Dat klopt. Ik ben dat volledig vergeten. Dat is ook waar."

Toen u daarop werd gevraagd welke van deze twee versies van uw verhaal over uw terugkeer naar Kazachstan dan wel de juiste was, antwoordde u: "Ik weet nu niet direct waarom ik toen terugkeerde." (CGVS, p. 22).

Het spreekt voor zich dat dergelijke uitleg niet geloofwaardig is.

Gelet op de ernst van bovenstaande tegenstrijdigheden, die gaan over belangrijke vervolgingsfeiten die aan de kern van uw asielrelaas raken, meent het Commissariaat-generaal dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hiermee onherstelbaar wordt ondermijnd.

Ten derde moet het Commissariaat-generaal ook vaststellen dat u geen enkel overtuigend bewijs van uw problemen hebt voorgelegd, terwijl dit wel degelijk kan worden verwacht.

U beweerde dat de politie naar aanleiding van verschillende incidenten rapporten heeft opgemaakt: bijvoorbeeld wat betreft uw mishandeling door T.A. in augustus 2009, de aanval op straat in september 2009, de brandstichting in oktober 2009, uw mishandeling door T.A. in april 2010, en de aanval op uw moeder in november 2011 (CGVS, p. 8, 16, 17, 19, 22).

U zei dat uw moeder ook medische hulp nodig had naar aanleiding van de mishandelingen die zij had moeten ondergaan (CGVS, p. 22).

In dit verband zou u dus (kopieën van) de betreffende processen-verbaal en medische attesten moeten kunnen voorleggen om uw verhaal te attesteren.

Toen u werd gevraagd waarom u dergelijke documenten niet hebt voorgelegd, antwoordde u dat u eenmaal naar de politie was gegaan om deze stukken te bekomen. Bij de politie zou men u echter hebben verteld dat u geld moest betalen om deze documenten uit het archief op te vragen; wat u niet hebt gedaan.

Het Commissariaat-generaal moet vaststellen dat u behalve deze ene (beweerde) poging om bewijsstukken te verkrijgen, geen enkele bijkomende stap hebt gezet om bewijzen te verzamelen.

Meer nog; wanneer op het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gewezen op het feit dat het echt belangrijk is om bewijsstukken te proberen verzamelen, gaf u aan dat u niet van plan bent om meer inspanningen te leveren en dat het Commissariaat-generaal wat u betreft een beslissing kan nemen met de elementen die momenteel in uw dossier voorhanden zijn (CGVS, p. 26). Dergelijke houding getuigt niet echt van een ernstige poging tot medewerking aan het onderzoek van uw asioldossier en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Ten vierde moet worden opgemerkt dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw reisroute van Kazachstan naar België in augustus 2013.

U vertelde dat u met de bus vanuit Pskov in Belarus naar België reisde.

U had een eigen reispaspoort. U zei dat u via een bepaalde 'organisatie' een visum voor Europa had geregeld.

In dit verband is het echter zeer opmerkelijk dat u niet kon vertellen met welk visum u naar Europa reisde (bv: echt of vals, door welk land/ambassade uitgereikt, het type visum, de duur van het visum).

U verklaarde dat de smokkelaar uw paspoort bij zich hield en dat u niet in het paspoort hebt gekeken. Na afloop van de reis zou hij uw paspoort hebben bijgehouden (CGVS, p. 9-10).

Dit is niet geloofwaardig.

Uit de informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt (cf. CEDOCA-document 'Grenscontroles Schengzone'), blijkt dat aan de buitengrenzen van de Schengenzone strenge en individuele controles worden uitgevoerd op vreemdelingen die de Schengenruimte willen binnenkomen. Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit, uw reisbestemming en het doel van uw reis is niet geloofwaardig dat uw begeleider u niets zou hebben verteld over de aard van uw reisdocumenten, temeer het risico op ontdekking (bijvoorbeeld van een vals visum of ingeval van twijfels over het doel van de reis) ook voor hem onaangename gevolgen kan hebben.

De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw reisroute vormt aldus een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u wel voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon en uw rijbewijs attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld.

Wat betreft de foto die u voorlegde en die volgens uw verklaringen de verwondingen zou moeten tonen die u opliep toen u op 18 april 2010 door T.A. werd geslagen, moet worden opgemerkt uit deze foto onmogelijk kan worden afgeleid in welke omstandigheden u de verwondingen hebt opgelopen.

Tenslotte, wat betreft uw verklaringen dat u omwille van uw christelijke overtuiging en uw niet-islamitische kledingstijl werd uitgelachen en uitgescholden door mensen op straat, meent het Commissariaat-generaal dat dergelijke feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Verder kan worden opgemerkt dat u zelf aangaf dat deze feiten eigenlijk niet zo ernstig waren en dat u deze feiten ook niet echt als een 'probleem' beschouwde (CGVS, p. 4).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 januari 2014 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van het Protocol van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat (zie p. 3) de commissaris-generaal onterecht haar verklaringen betreffende haar relatie met haar ex-partner T.A. als ongeloofwaardig van de hand wijst omdat zij omtrent een aantal zaken van haar ex-partner weinig kon vertellen. Zij wijst erop dat zij wel degelijk een aantal zaken over T.A. wist, zoals het feit dat hij technisch onderwijs heeft gevolgd en afkomstig is uit de regio Tchynenska in Zuid Kazachstan.

Zij stelt dat, aangezien haar ex-partner T.A. werkloos was op het ogenblik dat zij hem leerde kennen en ook tijdens de verdere duur van hun relatie, zij niet naar zijn vorig beroepsleven wou informeren gezien hij werkloos was wat voor hem, als man en hoofd van het gezin, *“zeer moeilijk lag”*; daarenboven was hij, zo stelt zij, *“zeer vaag over zijn verleden en familie en ontweek hij vaag haar antwoorden”*, naar zij vermoedde *“door een moeilijke jeugd of pijnlijke vroeger ervaringen”* (sic), zodat zij genoeg nam met het weinige dat hij vertelde.

Zij laat nog gelden dat de westerse cultuur, waar een open geest heerst, niet als maatstaf mag genomen worden voor de rest van de wereld, *in casu* Kazachstan, waar volgens haar de situatie volkomen anders is en waar vrouwen *“bij zeer weinig zaken”* worden betrokken, temeer gezien haar ex-partner bovendien een moslim is.

Zij voegt eraan toe dat (zie p. 4) gezien de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met dit cultuurcomponent, het motiveringsbeginsel geschonden werd.

Op het argument van de commissaris-generaal (zie p. 4) dat het weinig aannemelijk is dat iemand als T.A., volgens verzoekster een overtuigd lid van een moslimsekte van wahabitische strekking, een relatie zou beginnen met verzoekster die zichzelf als christen beschouwde, naar de kerk ging, zich westers kleepte en make-up gebruikte, antwoordt verzoekster dat ze verliefd waren op elkaar, een relatie begonnen en pas wanneer ze samen woonden de moeilijkheden begonnen. Zij legt uit dat T.A. christelijke literatuur vond in haar appartement en vervolgens begon te eisen dat zij naar de moskee zou gaan en haar kledij zou aanpassen, waarop de relatie stuk liep.

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat (zie p. 4) er verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden zijn betreffende het incident met T.A. in oktober 2009 en betreffende het aantal pogingen tot brandstichting bij de deur van haar appartement, antwoordt verzoekster *“dat zij reeds zoveel zaken heeft meegemaakt dat zij bepaalde feiten of gebeurtenissen gewoonweg vergeet, temeer daar zij alleen instaat voor de zorg van haar zoontje en dus andere zaken aan haar hoofde heeft”*. Zij haalt ook aan dat zij al verschillende keren naar België is gereisd en daardoor ook bepaalde zaken door elkaar haalt.

Zij bevestigt dat er één brandstichting is geweest, maar zij kan zich niet herinneren of dit nu in augustus of oktober 2009 was.

Tegen het argument in de bestreden beslissing dat (zie p. 4) er tegenstrijdigheden werden vastgesteld over de directe aanleiding van haar terugkeer naar België in december 2010, voert verzoekster aan dat zij ook met betrekking tot dit feit inderdaad twijfelt *“hoe de vork nu precies aan de steel zit”* (zie p. 5).

Zij legt uit dat zij voor haar eigen zelfbehoud bepaalde traumatische zaken in haar geheugen poogt te verdringen en dat zij en haar zoontje gedurende enkele maanden werden ontvoerd en opgesloten en zij hierdoor een trauma hebben opgelopen.

Waar de bestreden beslissing hier geen rekening mee houdt, houdt ze een schending in van het motiveringsbeginsel.

Op de opmerking van de commissaris-generaal (zie p. 5) dat verzoekster geen enkel overtuigend bewijs heeft voorgelegd van haar problemen, zoals processen-verbaal of medische attesten, terwijl zij nochtans diverse klachten heeft ingediend bij de politie en haar moeder medische hulp nodig had naar aanleiding van de mishandeling door T.A. en verzoekster stelde geen verdere pogingen meer te zullen ondernemen om bewijzen te bekomen, laat verzoekster gelden dat zij verklaarde dat zij diende te betalen om stukken uit het politiearchief op te vragen en zij niet heeft aangedrongen aangezien zij niet over voldoende financiële middelen beschikte; ook op de dag van vandaag ontbreekt het haar aan geld om vooralsnog stukken op te vragen, zodat zij geen poging meer kon ondernemen.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt (zie p. 5) dat verzoekster ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over haar reisroute in augustus 2013 naar België, laat verzoekster gelden dat zij enkel kan verklaren hoe zij naar België is gereisd en hoe dit alles in zijn werk is gegaan. Zij stelt dat zij geen enkele reden heeft om dienaangaande iets te verzwijgen, temeer daar zij met haar eigen paspoort reisde en bovendien reeds verschillende malen naar België is gekomen.

Tegen de verwijzing in de bestreden beslissing naar algemene informatie, laat verzoekster gelden dat *“de zaken zich in de praktijk geheel anders voordoen”* (zie p. 5).

Waar de commissaris-generaal besluit dat (zie p. 5) het feit dat verzoekster omwille van haar christelijke overtuiging en niet-islamitische kledij werd uitgelachen en uitgescholden op straat, niet voldoende zwaarwichtig is om als vervolging te worden aangemerkt in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, verwijst verzoekster (zie p. 6) naar een drietal bronnen waaruit blijkt dat christenen in Kazachstan geïsoleerd worden en het slachtoffer zijn van discriminatie en vervolging.

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster onaannemelijk onwetend bleek te zijn omtrent de persoon van haar ex-partner.

Zo bleek verzoekster niets te weten over het familiale leven van T.A.; zij kon niet vertellen of zijn ouders nog leefden of dat hij misschien al wees was geworden, noch of hij broers of zussen had (zie het verhoorverslag van 26 november 2013, p. 13).

Verder bleek verzoekster niet te weten welk(-e) beroep(-en) T.A. zoal zou hebben uitgeoefend. Zij vertelde dat hij werkloos was toen zij hem leerde kennen. Op de vraag hoe hij in dan in zijn levensonderhoud kon voorzien, moest zij het antwoord schuldig blijven.

Gevraagd of hij eventueel één of meerdere jobs had uitgeoefend vóór zij hem leerde kennen of dat hij daarentegen al heel zijn leven werkloos was geweest, antwoordde verzoekster dat zij dit niet wist.

Zij kon ook niet concreet aangeven waar T.A. woonde vóór hij in mei 2009 bij haar en haar zoontje introk (zie het verhoorverslag, p. 12).

Verzoekster verklaarde dat T.A. niet in Almaty was opgegroeid, maar dat hij nadien naar de stad was gekomen, doch zij wist niet hoe lang hij al in Almaty woonde op het moment dat zij hem leerde kennen. Gevraagd of hij nog maar net in de stad woonde (enkele weken) of al langer (maanden of jaren), moest zij het antwoord schuldig blijven. Zij kon evenmin concreet aangeven in welk dorp T.A. zou hebben gewoond vóór hij naar Almaty was verhuisd; zij verklaarde enkel dat hij afkomstig was uit het de regio Tchynenska, in Zuid-Kazachstan.

Verzoekster bleek ook onwetend over het feit of er nog familieleden van T.A. in de stad Almaty woonden (zie het verhoorverslag, p. 12, 13).

De uitleg in het verzoekschrift dat bij de beoordeling de westerse cultuur niet als maatstaf mag genomen worden voor verzoeksters land waar vrouwen *“bij zeer weinig zaken”* worden betrokken, temeer gezien haar ex-partner bovendien een moslim is, is een zeer algemene bewering die geenszins gestaafd wordt. Op de stelling in het verzoekschrift dat verzoekster niet naar zijn vorig beroepsleven wou informeren gezien hij werkloos was, wat voor hem, als man en hoofd van het gezin, *“zeer moeilijk lag”*, en stelt dat hij *“zeer vaag (was) over zijn verleden en familie en ontweek hij vaag haar antwoorden”*, naar zij vermoedde *“door een moeilijke jeugd of pijnlijke vroegere ervaringen”*, zodat zij genoeg nam met het weinige dat hij vertelde, antwoordt de Raad dat het nochtans in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoekster mag wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij een aantal elementaire zaken over haar ex-partner (zijn beroep, zijn familie, zijn vorige woonplaatsen, etc.) zou weten, gezien zij verklaarde dat zij deze man ontmoette in februari 2009, dat ze na een relatie van enkele maanden in mei 2009 gingen samenwonen en dat ze vervolgens enkele maanden samen effectief samen zouden hebben gewoond. In dergelijke omstandigheden mag worden verwacht dat zij als vrouw toch iets over haar man zou weten.

De opmerking in het verzoekschrift dat zij wel degelijk een aantal zaken over T.A. wist, zoals het feit dat hij technisch onderwijs heeft gevolgd en afkomstig is uit de regio Tchynenska, is niet in staat de talrijke onwetendheden in hoofde van verzoekster omtrent haar ex-partner, te vergoelijken.

Deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De Raad merkt, met betrekking tot verzoeksters beweerde relatie met T.A., nog op dat het niet aannemelijk is dat een overtuigd lid van een fundamentalistische moslimsekte, een sekte die zij als *“wahabieten”* bestempeld, waarbij de mannen lange baarden hebben en de vrouwen volledig gesluierd zijn, een sekte die naar haar vermoeden ook rekruteert voor de gewapende strijd in Syrië (zie *“vragenlijst”*, eerste asielaanvraag, nr. 5; zie *“verklaring”* derde asielaanvraag, nr. 15; zie het verhoorverslag, p. 23, 24) een relatie zou beginnen met iemand als verzoekster.

Verzoekster verklaarde immers dat zij werd opgevoed in een niet-religieuze omgeving, dat zij de religieuze voorschriften van de islam (bijvoorbeeld het vijf keer bidden per dag, het naar de moskee gaan, het vasten tijdens Ramadan, het verbod op alcohol en tabak, etc) niet opvolgde, dat zij zich westers kleepte, dat zij zich graag opmaakte en zichzelf bovendien als christen beschouwde en naar de kerk ging (zie het verhoorverslag, p. 3, 4, 15).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat ze verliefd waren op elkaar, een relatie begonnen en dat pas wanneer ze samenwoonden, de moeilijkheden begonnen; verzoekster verklaart dat T.A. christelijke literatuur vond in haar appartement en vervolgens begon te eisen dat zij naar de moskee zou gaan en haar kledij zou aanpassen, waarop de relatie stuk liep.

Deze uitleg doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat het geenszins aannemelijk is dat T.A., volgens verzoekster een fundamentalistische moslim, een relatie begon met haar die de religieuze voorschriften van de islam niet naleefde en zich integendeel westers gedroeg.

Ook deze vaststelling draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo vertelde verzoekster op het Commissariaat-generaal over het incident in oktober 2009 dat T.A. naar haar appartement was gekomen, dat hij in haar appartement wilde binnendringen, maar daar niet in slaagde omdat de voordeur te stevig bleek en dan de deur in brand heeft gestoken en vertrokken is (zie het verhoorverslag, p. 18).

Tijdens haar eerste asielaanvraag had verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel verklaard dat T.A. toen wél binnengedrongen was in haar appartement en haar ook zou hebben geslagen (zie "vragenlijst", eerste asielaanvraag, nr. 3.5).

Over het aantal (pogingen tot) brandstichting bij de deur van haar appartement, vermeldde verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag slechts één brandstichting, namelijk in oktober 2009, terwijl zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat T.A. haar deur twee keer in brand zou hebben gestoken, bij het tweede incident in augustus 2009 (zie het verhoorverslag, p. 16) en bij het eerste incident in oktober 2009 (zie het verhoorverslag, p. 18).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift uitlegt dat er één brandstichting is geweest, maar dat zij zich niet kan herinneren of dit nu in augustus of oktober 2009 was, antwoordt de Raad dat het louter kiezen voor één versie van de feiten, niet dienstig is om eerdere tegenstrijdige verklaringen te verschonen.

Aangaande de directe aanleiding voor haar terugkeer vanuit België naar Kazachstan in december 2010, stelde verzoekster bij het Commissariaat-generaal dat haar moeder in november 2010 op straat zou zijn aangevallen door onbekende mannen, naar zij vermoedde handlangers van T.A., en dat zij dit zou hebben vernomen toen zij zelf naar huis belde, waarop zij besliste om terug te keren naar Kazachstan (zie het verhoorverslag, p. 21).

Tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede asielaanvraag, verklaarde verzoekster dienaangaande dat zij in België werd opgebeld door haar ex-vriend, vanuit het huis van haar moeder -moeder die toen door hem en zijn vrienden zou zijn toegetakeld-, dat hij toen zou hebben gedreigd om haar moeder iets aan te doen indien zij niet zou terugkeren, waarop zij naar Kazachstan zou zijn teruggekeerd (zie "verklaring", tweede asielaanvraag, nr. 37).

De uitleg in het verzoekschrift dat zij ook met betrekking tot dit feit inderdaad twijfelt "*hoe de vork nu precies aan de steel zit*" laat de incoherentie ongemoeid.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden "*dat zij reeds zoveel zaken heeft meegemaakt dat zij bepaalde feiten of gebeurtenissen gewoonweg vergeet, temeer daar zij alleen instaat voor de zorg van haar zoontje en dus andere zaken aan haar hoofde heeft*", dat zij al verschillende keren naar België is gereisd en daardoor ook bepaalde zaken door elkaar haalt en dat zij voor haar eigen zelfbehoud bepaalde traumatische zaken in haar geheugen poogt te verdringen, wijst de Raad erop dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat dergelijke bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De vaststelling dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over kernaspecten van haar asielrelaas, ondergraaft haar geloofwaardigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster geen bewijs neerlegt van haar voorgehouden problemen.

Verzoekster verklaarde dat de politie naar aanleiding van verschillende incidenten processen-verbaal heeft opgemaakt, bijvoorbeeld wat betreft de mishandeling door T.A. in augustus 2009, de aanval op straat in september 2009, de brandstichting in oktober 2009, de mishandeling door T.A. in april 2010 en de aanval op verzoeksters moeder in november 2011 (zie het verhoorverslag, p. 8, 16, 17, 19, 22) en dat haar moeder ook medische hulp nodig had naar aanleiding van de mishandelingen (zie het verhoorverslag, p. 22).

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze ernstige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu legde verzoekster geen (kopieën van) de betreffende processen-verbaal neer, noch enig medische attest inzake de verzorging van haar moeder.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. Haar verklaring dat zij diende te betalen om stukken uit het politiearchief op te vragen en zij niet heeft aangedrongen aangezien zij niet over voldoende geld beschikte en dat zij ook op de dag van vandaag geen geld heeft om vooralsnog stukken op te vragen, toont geenszins aan dat zij ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen voor te leggen.

Het feit dat verzoekster, wanneer er haar op het einde van het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gewezen werd dat het echt belangrijk is om bewijsstukken te proberen verzamelen, stelde dat zij niet van plan was om meer inspanningen te leveren en dat de commissaris-generaal wat haar betreft

een beslissing kan nemen met de elementen die momenteel in haar dossier voorhanden zijn (zie het verhoorverslag, p. 26), zet haar gebrek aan medewerking nog in de verf.

Ook het gebrek aan enig bewijs en verzoeksters passiviteit daaromtrent dragen ook bij tot de ongelooftwaardigheid van het relaas.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters verklaringen omtrent haar reisroute van Kazachstan naar België in augustus 2013.

Verzoekster verklaarde dat zij met de bus vanuit Pskov in Belarus naar België reisde, dat zij een eigen reispaspoort had en via een bepaalde "organisatie" een visum voor Europa had geregeld. Zij kon echter niet vertellen met welk visum zij naar Europa reisde -echt of vals, door welk land/ambassade uitgereikt, het type visum, de duur van het visum-. Zij vertelde verder dat de smokkelaar haar paspoort bij zich hield, dat zij niet in het paspoort heeft gekeken en dat de smokkelaar na afloop van de reis haar paspoort heeft bijgehouden (zie het verhoorverslag, p. 9, 10).

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat aan de buitengrenzen van de Schengenzone strenge en individuele controles worden uitgevoerd.

Het verweer van verzoekster dat "*de zaken zich in de praktijk geheel anders voordoen*" dan in de bedoelde informatie wordt geschetst, toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat informatie voor te leggen die haar enkele bewering ondersteunt.

Gezien verzoekster het risico liep bij de grenscontrole vragen te krijgen over haar identiteit, haar reisbestemming en het doel van haar reis, is het niet geloofwaardig dat haar begeleider haar niet zou hebben voorbereid, temeer gezien de ontdekking van bijvoorbeeld een vals visum of twijfels over het doel van de reis, ook voor hem nadelige gevolgen kan hebben.

De bewering in het verzoekschrift dat zij enkel kan verklaren hoe zij naar België is gekomen en hoe alles in zijn werk is gegaan, dat zij geen enkele reden heeft om dienaangaande iets te verzwijgen, temeer daar zij met haar eigen paspoort reisde en bovendien reeds verschillende malen naar België is gekomen, doet hieraan geen afbreuk.

Ook verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg tasten haar geloofwaardigheid aan.

Wat betreft verzoeksters verklaringen dat zij omwille van haar christelijke overtuiging en haar niet-islamitische kledingstijl werd uitgelachen en uitgescholden door mensen op straat, wijst de Raad erop dat dergelijke feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging, in vluchtelingenrechtelijke zin, of ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar een enkele bronnen waaruit blijkt dat christenen in Kazachstan geïsoleerd worden en het slachtoffer zijn van discriminatie en vervolging, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dienaangaande voegt de Raad er nog aan toe dat verzoekster zelf aangaf dat deze feiten eigenlijk niet zo ernstig waren en dat zij deze feiten ook niet echt als een "probleem" beschouwde (zie het verhoorverslag, p. 4).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wettelijk beschikking aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE